

TAZETTE #9

THEATERAANZEE.BE

ZATERDAG 04/08/2012

DE LIEFDE VOOR TAAL INTERVIEW ADRIAAN VAN AKEN

Hoe ervoer BZB-medecurator Adriaan Van Aken deze TAZ-editie? Gezeten op de speelplaats van het Atheneum onder een waterig zonnetje namen we de tijd voor een terugblik. Nog voor we van start gaan krijgt de gehele *Tazette*-redactie spontaan de lof toegezwaaid: "Het is echt iets waar je elke dag naar uitkijkt. En bovendien: het is ook goed geschreven, toch niet evident op zo'n korte tijd." Een mooiere start van het gesprek kunnen we ons niet wensen. Adriaan vervolgt zijn lofzang op Theater Aan Zee en het bijhorende samenhangsgevoel: "Het is natuurlijk allemaal voor een beperktere groep, maar dat geeft het wel een hele mooie sfeer. Dat geldt ook voor de barmannen en -vrouwen. En de techniekers bijvoorbeeld. Iedereen beleeft iets gelijkaardigs."

Heel wat hoogtepunten aan de bar van Café Koer dus dit jaar, maar Adriaan heeft ook enkele theaterhoogtepunten voor ons in petto. Allemaal situeren die zich rond hetzelfde thema: de liefde voor de taal: "Wij hadden twee voorstellingen met volle overtuiging hier geprogrammeerd, maar zelf nog niet gezien tot nu. Dat waren *Berckmans* en *It's going to get worse and worse and worse, my friend*. Het gezelschap de Tijd wilden we er bijvoorbeeld heel graag bij omdat zowel Stijn (*Deville mede-BZB-curator, MVS*) als ik van Lucas Vandervost heel veel hebben geleerd. Daarbij is Jurgen Delnaet één van onze favoriete acteurs. Die samenwerking moet er toch ooit eens van komen, denk ik dan. Bij *Berckmans*

spat de liefde voor de taal er gewoon vanaf. Die taligheid zie je ook in *It's going to get worse...* - eigenlijk een verknipte speech omgezet in dans. *Macbeth* van Zuidpool is ook al zo'n mooie voorstelling, en dan nog gespeeld voor 700 man! Zoiets kan alleen maar op Theater Aan Zee..."

De 'taaldaad', de daad bij het woord voegen: dat is wat je in verschillende voorstellingen als *No Time for Art*, *Berckmans* en *Hitler is Dood* terugvindt. De retoriek staat centraal. In die context hoort de dit jaar uit de grond gestampte Speakers' Corner er helemaal bij. Een onverhoopt succes, aldus Van Aken: "We hebben er lang over getwijfeld. Maar ik ben toch blij dat we het gedaan hebben en vooral dat Stijn er zo voor heeft geijverd. Het was vooral de bedoeling dat de mensen zelf het woord namen. Dat probeerden we op gang te trekken door elke dag enkele sprekers uit te nodigen. Uiteindelijk hebben heel wat mensen dan echt gereageerd. Louis Janssens bijvoorbeeld, een jonge snaak van 16 die

binnenkort zijn eigen theaterfestival heeft in Antwerpen. Hij heeft het hele gebeuren op gang getrokken met een vlammende speech over hoe hij en zijn generatiegenoten zich bekeken voelen als een soort 'ipod-generatie' die niets te vertellen heeft. Hij heeft duidelijk het tegenovergestelde bewezen. Verder was ik ook heel blij met het dadaïstische gedicht dat Marijke Pinoy kwam brengen. Zo'n klankpoëzie moet echt voorgelezen worden. Heel plezierant."

Is er dan geen enkel puntje van kritiek te noteren? Van Aken: "Wel, ik heb hier alleen maar met leuke mensen gepraat en geen enkele negatieve ervaring gehad. De nieuwe locatie is bovendien een pure aanwinst voor het festival. Maar als ik toch één iets mis, dan is het de Club Terminus wel. Voor mensen die graag dansen is dat toch jammer." Van Aken liet zich eerder deze week én in het programmaboekje al iets dergelijks ontvallen en bewees tijdens deze tiendaagse met verve dat hij de kaap van twee uur 's ochtends met gemak haalt. Bij deze wordt Van Aken officieel tot Nachtburgemeester van deze TAZ-editie uitgeroepen. Wat vindt hij daarvan? "Goh, dat vind ik misschien te veel eer. En weet je: Koen van Kaam (*acteur bij Zuidpool, MVS*) is eigenlijk de ware nachtburgemeester. Een goede nachtburgemeester moet namelijk ook heel *cool* zijn. Laat opblijven, veel drinken en toch je *cool* behouden. Ja ja, *he's the devil in disguise*. Onthoud die naam. En let op als je hem tegenkomt. (*lacht*)"

Zaterdag wordt deze festivaleditie in stijl afgesloten in, jawel, de Club Terminus. Braakland/ZheBilding brengt *Dansen Drinken Betalen* in een clubversie. Dat wil zeggen: staand (de stoelen gaan aan de kant) en nog belangrijker: met een bar die openblijft. Daarna volgen de funk-rock-jazz dames van Capsule, volgens Van Aken "de beste meidengroep van het land". Afsluiten doen we met een verrassingsact rond "zesentwintig uur dertig", waarna onze immer sympathieke muziekselecteur en Radio TAZ-stem Jan Ducheyne de avond in schoonheid afsluit. (*MVS*)

ANDREA VOETS & SONARE MACHINA JONG MUZIEK

Zo af en toe duikt er in Jong Muziek iemand op uit de klassieke hoek. Maar een harpiste, dat blijft toch vrij uitzonderlijk binnen deze festivalcontext. En wanneer diezelfde harpiste verklaart dat ze haar instrument zo snel mogelijk weer op de internationale kaart wil zetten, wordt de nieuwsgierigheid groot om haar ook eens live mee te maken: Andrea Voets, een jongedame die gisteren twee verschillende concerten gaf op TAZ. 's Ochtends in Fort Napoleon was het met een klassiek recital en charmeerde ze naar verluidt alle aanwezigen door haar enthousiaste uitleg over de werking van haar instrument. 's Namiddags was er

een ander programma: *Latin Lovers*. Het *Latin* uit die titel is trouwens een dubbele knipoog want verwijst, behalve naar het fameuze Latijnse liefdestemperament, naar de latijnse verzen van de Romeinse dichter Ovidius. Zijn 'Lessen voor mannen' en 'Lessen voor vrouwen' uit het boek *Ars Amandi (De kunst van het liefhebben)* vormden de leidraad tijdens dit tweede concert: terwijl Voets verschillende composities ten gehore bracht, mocht het publiek Ovidius meelesen op scherm. Verzen over de Grote Gevoelens tussen mannen en vrouwen: zoete en zure druiven in het eeuwenoude minnespel. De antieke formulering moest je erbij nemen, met zinnen als "Hoe spoedig raakt ons vlees getekend door rimpels". Al die zinnen werden ook nog eens uitgesproken door Voets' stem op band, een merkwaardige vaststelling omdat de muzikante, in tegenstelling tot haar eerder concert, er verder het zwijgen toe deed. O ja, er waren ook nog beelden te zien van kalligraaf Yves Leterme, die de verzen van Ovidius van veel krullende letters voorzag.

Een hoop visuele informatie, kortom. En dan hebben we het nog niet eens over de muziek gehad: composities van Domenico Scarlatti, van Marcel Grandjany, van de grote impressionist Claude Debussy... Mooi trouwens, hoe het lieflijke harpspel zich eventjes vermengde met de zomerregen op het tentdak van Café Koer. De harp blijft het meest sprookjesachtige onder de klassieke instrumenten en het contrast met de prozaïsche omgeving van een festivaltent, nog eens omringd door omgevingsgeluiden, had soms iets van een eenzame strijd. Maar Andrea Voets staat haar mannetje en deed haar best om niet alleen de allerzoetste klanken te produceren. Of alleen historisch materiaal. Want daar was hij ineens: een cover van, jawel, Gotye's 'Somebody That I Used To Know'. Mmm. Oké, van alle tientallen hommages die de voorbije maanden van deze hit zijn geproduceerd, hadden we de soloversie voor harp nog niet gehoord. Maar memorabel was hij evenmin.

Van klassiek naar beeldende kunst: op TAZ is het maar een kleine stap, ook binnen Jong Muziek. Vandaag is het de beurt aan Hans Beckers, student 3D-multimediale vormgeving. Verwacht u aan een geluidsinstallatie met een veertigtal *objets trouvés*, verzameld in de huis-, tuin- en keukensfeer. Objecten zoals een frietsnijder of glazen ijscoupes die met elkaar in muzikale dialoog gaan. Wat krijg je dan? *Sonare Machina*, zijnde een 'beeldend muziektheatervoorstellingconcert'. Iets om met open ogen en oren naartoe te gaan. Opgelet, deze hekkensluiter is uitzonderlijk eenmalig, om technische redenen. (*SH*)

EENMALIG CONCERT OM 13U @ FORT NAPOLEON

DUBBELGESPREK OP REDACTIE POMPEN OF VERZUIPEN

Een typisch kenmerk van de theaterbezoeker is misschien wel zijn onstuitbare drang naar een 'gesprek achteraf'. Nakaarten in de foyer van de lokale schouwburg levert niet altijd dezelfde meningen op, maar een ander perspectief is steeds leerrijk en kan vaak dienst doen als het noodzakelijke korreltje zout. Twee redacteurs van de *TAZette* gaan deze uitdaging aan en delen hun diepste gedachten over *You may find yourself* van Sofie Palmers en Katrien Pierlet en *De Voorbijgangers* van Fernweh. Twee voorstellingen die, naast het feit dat beide een tot de verbeelding sprekende locatie als decor gebruiken, opvallend veel overeenkomsten delen.

Filip Tielens (FT): "Op een festival ontstaat er steeds een *buzz* rond bepaalde voorstellingen, terwijl er over andere dan weer minder positieve geruchten de ronde doen. Iets wat niet echt bevorderlijk is voor de kijkervaring, vind ik. Zo had ik over *De Voorbijgangers* een vrij ongefundeerd vooroordeel door de verschillende reacties die ik al op het festival had opgevangen. Om maar duidelijk te maken: zoiets speelt ook mee. De eerste helft van *De Voorbijgangers* vond ik best interessant. Toch kon de voorstelling mij niet over de hele lijn boeien."

Hannes Dereere (HD): "Theater Aan Zee zet in op locatietheater in en rond Oostende en dat kan ik alleen maar toejuichen. In het geval van bijvoorbeeld *De Vrijetijds mens – Studie #1* van l'hommmm of *Hoe dit het verhaal werd* van Rebekka de Wit sluit de locatie nauw aan bij de inhoud die in beide voorstellingen aan bod komt. Toch

slagen niet alle voorstellingen daarin. *You may find yourself* is daar wat mij betreft een voorbeeld van. De dokken van Oostende vind ik een erg dankbare locatie: er hangt een bijzondere sfeer van vergane vissersglorie. Bovendien vereist een dergelijke locatie toch moeite om er te geraken, wat vaak de mentale ingesteldheid van een toeschouwer ten goede komt. Ik had bij Pierlet en Palmers echter het gevoel dat de locatie een element was dat op zichzelf stond en dus weinig aansluiting vond bij de inhoud van het stuk."

FT: "Fernweh had *De Voorbijgangers* oorspronkelijk gemaakt in de Biodroom op de Antwerpse Linkeroever. Op Theater Aan Zee ruilen ze dat voor het zand van de Oostendse duinen. Ook hier vond ik het gebruik van de locatie niet bijster geslaagd. Er wordt door het zand geplougd en gerold. Af en toe wordt er wel eens achter een duin gekropen om met schoenen te werpen of vuurwerk af te schieten. Dat leek echter vaak meer op losse effectjes dan iets wat inhoudelijk aan de voorstelling kon bijdragen."

HD: "Wat is jouw mening over de titel van beide voorstellingen?"

FT: "Ik vind beide titels niet meteen gelukkig gekozen. *De Voorbijgangers* impliceert dat er een passage is: mensen die elkaar ontmoeten en dan weer weggaan. Ook *You may find yourself* vind ik te weinig verband houden met de voorstelling in kwestie. Ik hoorde iemand na afloop zeggen dat zo'n titel te allesomvattend is. 'Jezelf vinden' is inderdaad een grote filosofische kwestie. Ik vraag mij af wat er eerst was: de titel of de voorstelling."

HD: "Ik krijg het gevoel dat 'De Voorbijgangers' misschien wel een geschiktere titel zou geweest zijn voor de voorstelling van Pierlet en Palmers. Zij willen namelijk vooral vertellen over een ontmoeting tussen twee vrouwen waarna zij elk hun eigen weg gaan. De verhouding van die twee personages is ontegensprekelijk van voorbijgaande duur. Om het even over een andere boeg te gooien: wat vind jij van het gebruik van taal in deze voorstelling? Het geheel zou mij veel meer intrigeren mochten Palmers en Pierlet enkel hebben ingezet op beelden."

FT: "Inderdaad. Zo vond ik het telefoongesprek dat het personage van Sofie Palmers voert bijvoorbeeld veel te expliciet. Daar wordt iets te veel ingevuld hoe wij als publiek moeten denken dat de personages zich voelen. Het is een moeilijk evenwicht, natuurlijk."

HD: "Er mag meer vertrouwen aan de toeschouwer worden gegeven. Niet alles moet expliciet worden ingevuld."

FT: "Daar is Fernweh dan beter in geslaagd, vind ik. Zij gebruiken geen taal. Dit maakt het mede mogelijk om de

TOONMOMENTEN MU-ZEE-UM WORKSHOPS VOOR KIDS RONDEN AF

Ook dit jaar werkte TAZ samen met Mu-zee-um om de kleinsten onder ons klaar te stomen tot de 'artiesten van de toekomst'. Vrijdagnamiddag was het *moment suprême* waarop de kinderen uit de dans- en theaterworkshop hun kunsten toonden in het Mu.ZEE. Ouders, grootouders en broers en zussen zaten als sardientjes in een blik met veel nieuwsgierigheid en bewondering toe te kijken. Deze voorstelling kende ongetwijfeld de jongste en de oudste toeschouwer op het festival. Een prestatie op zich.

De kinderen van de dansworkshop beten de spits af. Met zijn negenen – eentje was ziek, helaas – lagen ze op elkaar in een hoek op het podium. Opeens spatten ze uit elkaar, net zoals de felgekleurde kauwgomballetjes die uit hun zak rolden. Zonder schroom, alsof ze elkaar al jaren kenden dansten ze in duo of trio tegen elkaars frêle lijfjes, rolden ze over elkaar. Op een bepaald moment kregen ze een *bubblegum* toegestopt. Dat was het moment waarop de voorstelling kantelde, waarop de meisjes – zoals meestal zijn jongens zeldzaam op dansinitiatieven – in hun nopjes meer hiphopachtige bewegingen en pasjes uitoefenden. Nog steeds met een geconcentreerde blik recht op het publiek gericht. Voor ze het podium verlieten kleefden ze vol zelfvertrouwen en met een zweem van arrogantie hun kauwgom op de muur. Uit de zaal klonken verontwaardigde 'ooh's', vooral van de grootouders. Applaus brak los. Zoals 'echte' artiesten kwamen ze twee keer op en af het podium gelopen. Toen wel met een glimlach tot achter hun oren.

Het toonmoment van de workshop theater was een schattige aaneenschakeling van kleine verhaaltjes, met verwijzingen naar *Het Zwanenmeer*. De eigen inbreng van de jonge acteurs was voelbaar. Het einde van de voorstelling was werkelijk om te smelten. Het kleinste meisje uit de groep, een jaar of zes zeven, bracht dat einde zeer expliciet: met een breekbaar stemmetje sprak ze vol trots het woord 'einde' uit. Applaus op alle banken. Het publiek werd uitgenodigd om mee te dansen, als ook de volwassenen hun schoenen uitdeden, zo riepen de kinderen hen toe. Een week dans en theater met leeftijdsgenootjes aan zee heeft hen duidelijk deugd gedaan.

Leen Dewilde, freelance choreografe en danseres bij Passerelle, en Pascal Buyse, artistiek medewerker bij jeugdtheaterhuis Larf! hebben de afgelopen vijf dagen

beelden meer zelf te kunnen invullen. De structuur van beide voorstellingen is overigens opvallend gelijkend. Het tempo komt traag op gang. En in beide beginbeelden van de voorstellingen zit een auto. De personages ontmoeten elkaar en beginnen af te tasten. Eens de sfeer te zwaar wordt, is er sprake van een feest. Die feestscènes vind ik in beide voorstellingen trouwens best sterk. Daarna volgt er een *cool down*, een emotioneel punt waarop de personages van elkaar vervreemden en afstand nemen. Vanaf hier raakte *De Voorbijgangers* mij helemaal kwijt. De acties zijn te nietszeggend en het tempo zakt helemaal in. Het tempo in *You may find yourself* vind ik dan wel weer goed: nieuwe prikkels komen op de goede momenten."

HD: "Dergelijke traagheid kan ik best wel smaken. Ik vond het tempo bij Pierlet en Palmers vaak nog iets te gekunsteld en te geregisseerd. Er worden te veel beelden gemaakt, denk ik. Ze zouden meer naar een essentie moeten toewerken. Een bepaald soort puurheid nastreven. Ik vind echt dat er een aantal sterke beelden aan bod komt, maar het schort op het vlak van 'wat' ze willen vertellen en 'hoe' ze dat doen: het eeuwige vraagstuk van vorm en inhoud. Daarnaast mogen ze wat mij betreft ook een tikkeltje milder worden in het smijten met dingen. (*lacht*) Alles moest eraan geloven: van verkeersborden en kinderstoeltjes tot gsm's en palmbomen."

FT: "Ik mis vooral een bepaald soort dramaturgische sturing in *You may find yourself*. Ik zou willen eindigen met een citaat van recensente Evelyne Coussens: 'Je mag zoveel pompen als je wil, maar als je geen verhaal hebt, zal je verzuipen.'"

HD: "Daar zou ik dan graag een quote uit de voorstelling van Rebekka de Wit aan willen toevoegen: 'Je mag zoveel dramaturgie gebruiken als je nodig hebt, maar gebruik het om iets te zeggen.'" (*HD/FT*)

intensief gewerkt met de kinderen. Tijd voor een terugblik.

Werken jullie vanaf het begin naar het toonmoment toe?

Leen Dewilde: "De eerste dagen is dat gewoon van alles uittesten rond hedendaagse dans. Op een bepaald moment geef je een onderwerp. Dit jaar was dat bijvoorbeeld de opdracht: beeld een kauwgom aan de muur uit. Dat was eigenlijk wel een leuk thema en dan zijn we daarmee verder gegaan. Het is net leuk dat je niet van tevoren weet waar je op het einde van de week zal uitkomen. Juist door te kijken en toevalligheden toe te laten bouw je langzaam op."

Pascal Buysse: "Ik vind het belangrijk om de kinderen niet als theatermaker te benaderen. Ik probeer door middel van oefeningen en opdrachten een situatie te creëren waarmee ze creatief kunnen zijn. En nog liefst een situatie waar ik zelf creatief kan aan deelnemen. Zo hebben we bijvoorbeeld rond tekst gewerkt. Ze kregen de opdracht om op een minuut een tekst neer te schrijven die in hen opkwam. Dat zou de tekst worden waarmee ze verder zouden werken. Voor hen is dat een nieuwe methode om creatief te zijn: om met directe impulsen onmiddellijk aan de slag te gaan. Het is natuurlijk ook belangrijk om elkaar beter te leren kennen. De kinderen moeten mijn denkkader leren kennen - wat versta ik onder 'theater' bijvoorbeeld - en ik dat van hen. Maar na een paar dagen voel je elkaar wel aan. Dan aanvaarden ze veel van mij en ik ook van hen."

Haken er veel kinderen doorheen de week af?

PB: "Neen, helemaal niet. Er zaten zelfs kinderen van vorig jaar bij. Met hen kon ik ook al een stapje verder gaan."

LD: "Al is het best vermoeiend. Dagen van tien tot twaalf en van half twee tot vier. Voor kinderen is dat niet evident."

PB: "Voor mezelf vraagt het ook enorm veel energie omdat je zelf ook aan het creëren bent. Je bent tegelijk pedagoog en vormingswerker. Elk kind moet zijn plaats krijgen."

Zijn er momenten in de week waarop jullie denken: het is erop of eronder?

PB: "Wat ik het spannendst vind is het moment waarop je de chaos toelaat. Je kunt heel strakke oefeningen geven waarvan je weet dat het in orde komt, waar je vooraf weet wat er zal komen. Het risico nemen van chaos toe te laten en dan afwachten of ze er in meegaan of blokkeren, dat is veel spannender. Als ze daarin meegaan en via een simpele impuls verder doen, ja, dat is voor mij persoonlijk het maximum dat ik kan bereiken op vijf dagen en waar ik naar streef. Dat is deze week wel gelukt."

LD: "De verwachtingen van deze dansworkshop zijn meestal anders. De meeste meisjes verwachten zich aan meer commerciële dans zoals hiphop en niet aan hedendaagse dans. Na een dag vragen ze me dan ook wanneer ze nu gaan

dansen, ook al zijn we daar al de hele tijd mee bezig. Na een paar dagen komt dan het besef dat ze met die hedendaagse dans verder zullen gaan. Natuurlijk laat ik die hiphop ook wel toe. Dat was vandaag ook het geval. Het kantelmoment is het besef dat het anders is dan ze hadden verwacht en er ook in meegaan. Dat gebeurde op de derde dag maar eigenlijk willen ze vanaf dat één weten wat ze zullen doen."

PB: "Ja, die behoefte aan meetbaarheid, dat verwijft ik het onderwijs ook wel een beetje. Er moet niet voortdurend iets gebeuren. Met een grassprietje kun je al veel doen (lacht)."

Wat vinden jullie er zelf zo leuk aan?

PB: "Het leuke is dat je als begeleider creatief of artistiek bezig bent zonder dat je echt de leerkracht bent. En zeker bij de kinderen van TAZ, ja die zijn supergeïnteresseerd!"

LD: "Ja, dat is zo. De kinderen doen echt goed mee. Zo ongeveer alles wat je hen vraagt zien ze zitten." (JM)

WORKSHOP MUZIEK: EEN VERSLAG REPORTAGE DOOR MU-ZEE-UM KIDS

"Voor vele mensen heeft muziek een verschillende betekenis, maar het komt er wel altijd op neer dat muziek voor iedereen een belangrijk deel van het leven is."

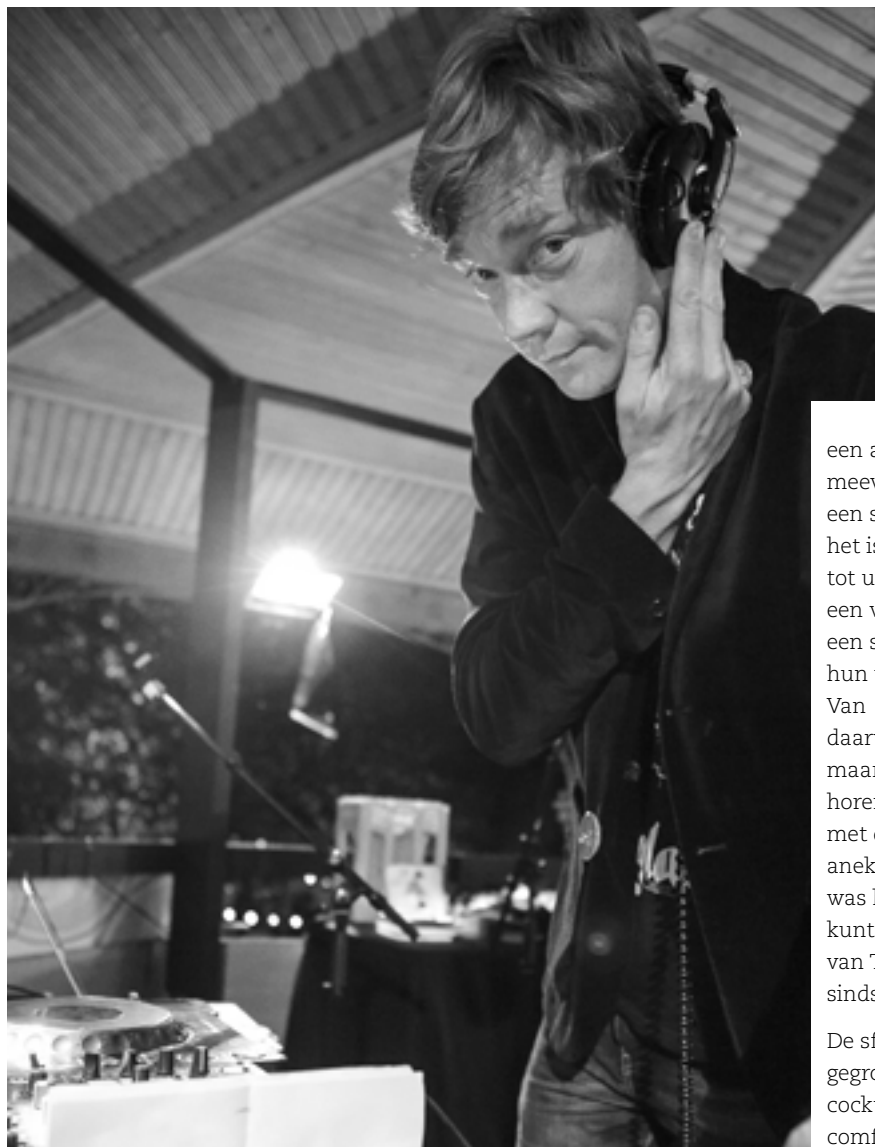
Voor Warre Borgmans betekent muziek vooral plezier maken. Vroeger speelde hij klarinet en volgde hij notenleer, maar van muzikant worden kwam niets in huis. "Muziek brengt ook herinneringen naar boven", aldus Warre.

Voor de Congolese Ewing-Sima betekent muziek zelfs zijn hele leven. "Met muziek kun je je amuseren maar je kan er ook in verdwalen", deelde Maaïke Neuville mee. Verschillende zangers vinden dat je ook emoties kan leggen in het zingen van muziek.

Ook voor andere TAZ-medewerkers heeft muziek een betekenis. "Als je verdrietig bent, vind je troost in muziek." Vele kinderen zijn al op jonge leeftijd bezig met muziek. Zo maakte Peter Pype een eigen drumstel van bloempotten en pannen. Toen besloot zijn moeder om een echt drumstel voor hem te kopen.

Uit dit artikel kunnen we afleiden dat muziek onmisbaar is in het leven.

(Febe Ampe, Maryse Neuville, Rani Milh, Julie Struyve en Luca Verhaeghe)

RADIO TAZ COLUMN

DICHTER EN DJ JAN DUCHEYNE

Vanuit ons kraaiennest in het midden van het park hebben we nu al acht dagen lang muziek afgewisseld met interviews, dagelijkse items en anekdotes.

Het is tijd voor een *round-up*, dachten we... Wel, hier komt ie.

De kiosk, als radiostudio, mooier hadden we het ons niet kunnen voorstellen. We hebben ons houten platform zo gezellig mogelijk ingericht, zodat we er ons snel thuis voelden. Na enkele dagen zijn we onszelf om te lachen 'God 1' en 'God 2' gaan noemen, omdat de mensen beneden eerst niet doorhadden waar onze stemmen vandaan kwamen als we hen toeriepen vanuit onze hoge en droge plek.

Een beetje improvisatie was uiteraard belangrijk. Maar we hadden een goeie basis om van te vertrekken, voldoende kennis van zaken van het festival en een grote muziekelectie én enkele schitterende jingles (die we samen met Serge Feys én Luc Muylaert (*To be a horse or not a horse, that is the question*) hebben opgenomen).

De vaste items kregen vorm gedurende het festival. De dag rustig beginnen met de *Peer Gynt Suite* van Edvard Grieg, de de KoffieQueen aan de overkant groeten, de prijskamp waar men échte 45 toerensingles van hoge kwaliteit winnen kon, het literatuuruur waar de Speakers' Corner uitgroeide tot

een alsmaar groeiend, heel organisch initiatief dat op veel meeval kon rekenen en dat we elke dag hebben ingeleid met een schitterende mening van Simon Vinkenoog over wat het is om op een podium te staan en daar het vrije denken tot uiting te brengen. De interviews waren voor onze gasten een verademing omdat we ze hebben gevoerd uitgaand van een streven naar een goed gevoel en oprechte interesse in hun werk en persoonlijkheid. Het interview met de zusjes Van Den Eede en Greg van Aevermaet van Hof van Eede was daarvan de exponent. Eerst hadden we het over hun stuk, maar toen we de vraag stelden welk muziekstuk ze wilden horen kwamen ze bij Ramses Shaffy en werd zowel de link met de feestjes in Club Terminus als met een schitterende anekdote over hun ouders gelegd. Het lied 'Zonder Bagage' was hun verzoek en indien u de anekdote wilt kennen, dan kunt u het interview na het festival beluisteren op de site van TAZ, want dat was de eerste van vele opnames die we sinds de derde dag hebben gemaakt.

De sfeer rond de kiosk is op een fantastische manier gegroeid gedurende het festival. De tapasbar en de cocktailbar waren twee schoten in de roos alsook de zeer comfortabel zittende zetels en de feestelijke sfeer 's avonds met de lampjes en de vijvers is natuurlijk ook niet te kloppen. Het panoptische zicht dat wij vanuit onze toren hebben is 's nachts eigenlijk nog mooier.

De opbouw van onze programma's dan, die verliep erg organisch. Het was niet voorzien dat we na 21u nog zouden voortdoen, maar we hadden er zoveel plezier in dat we niet hebben getwijfeld om enkele *late night* dj-sets in de ether te gooien. Toen Bart Maris dan nog eens op de proppen kwam met het schitterende idee om samen met de ongelofelijke gitarist Koujar een verrassingsoptreden te geven was de magie compleet. Theater Aan Zee ten voeten uit. Wij zagen het heel graag gebeuren, rond de kiosk liep het vol: allemaal glunderende mensen. Kippenvel. Het besef dat iets goed is. Je kunt plannen maken, maar het moet allemaal nog in elkaar passen ook. En het heeft dus onze stoutste verwachtingen overtroffen. Het hoeft geen betoog dat we hopen het volgend jaar opnieuw én nog beter te mogen doen.

Om het mooi af te sluiten gaan we morgen een Radio TAZ-prijsuitreiking doen. Die is gepland na de Speakers' Corner die meestal om half vijf eindigt. Dus nodigen we iedereen uit om eerst en vooral naar de laatste Speakers' Corner te komen die omstreeks 15u45 begint en vervolgens te blijven hangen rond de kiosk. En wie weet valt u dan ook wel in de prijzen. Zoals onze trouwe luisteraars weten, zijn de prijzen de moeite en wel in de gedaante van kwalitatieve vijftienveertig toerensingles in échte vinyl.

Laat ons deze terugblik eindigen met een van onze jingles : 'Radio Taz, omdat uw oren ons graag horen!'

KOFFIEQUEEN TEAM EXTREME INTERVIEW DORINE CLEMENT

Als de ochtenddauw nog op het gras van het Leopoldpark parelt, openen Dorine Clement – de KoffieQueen – en haar prinsessen de luiken van Marcel: de knalrode caravan waarin de bevallige dames sinds vier jaar mensen blij maken met een dagelijkse portie cafeïne. Ook de niet-koffiedrinkers kunnen er, hoewel zij ongelijk hebben, smakelijke verse muntthee krijgen. Wij spraken met Dorine over het festival, Radio TAZ, haar favoriete koffie (cappuccino met melkschuim en noisette) én de nieuwe outfit van de sfeerbeheerders op Theater Aan Zee.

Hoe beleef jij deze editie van Theater Aan Zee?

Dorine Clement: “Het is best intensief. Ik sta op een idyllisch plekje en dat vinden blijkbaar wel meer mensen, waardoor zij allemaal hun koffietje bij ons komen drinken. Het is dus erg druk, maar met mijn KoffieQueen Team Extreme is het vooral ook erg leuk. Bovendien hebben we uitzicht op de kiosk waar Jan (*Ducheyne ook wel muziekselecteur Sava, HD*) en Kevin (*Bellemans ook wel The Suntripper, HD*) Radio TAZ presenteren. Zo kunnen we altijd eens zwaaien naar de overkant. Soms vragen zij hun luisteraars om hen een koffietje te brengen en die doen dat met plezier. Mooi hé. Daarom kom ik eigenlijk graag naar Theater Aan Zee. Omdat iedereen hier zo lief en vriendelijk voor elkaar is.”

Wanneer ben je met de KoffieQueen begonnen?

“Vier jaar geleden. Vroeger was mijn autootje een brandweerwagen. Dit jaar, volgende maand eigenlijk, wordt Marcel veertig. Ik wil bij deze iedereen uitnodigen op het grote KoffieQueen-verjaardagsfeest op 2 september in de tuin van het Broelmuseum in Kortrijk. Om te vieren, want de KoffieQueen openhouden is echt super. Ik moet er nog altijd om glimlachen als ik eraan denk. Ik voel mij eigenlijk nog steeds een klein meisje dat winkeltje aan het spelen is. Maar dan in het echt. Ik doe ik mijn luikjes open en kijk uit op een vijver, eendjes, konijntjes, de kiosk en het feeërieke Leopoldpark – want dat is het echt wel. Volgende week sta ik op het schouwburgplein in Kortrijk en daarna op een

huwelijk in Cap Gris-Nez. Weet je, het is telkens iets anders. Telkens blijde mensen. En het is altijd feest!”

Tot slot, kun je even uitleggen hoe het komt dat de sfeerbeheerders van TAZ plots allemaal rondlopen in een strak KoffieQueen-marcelleke?

“Wel, ik heb drie jaar geleden een inbraak op de laatste dag van Theater Aan Zee meegemaakt. De achterrait was aan diggelen geslagen en de kassa bleek spoorloos. Een akelige ervaring. Sindsdien vraag ik elke avond, net voor ik ga slapen, aan de mensen van sfeerbeheer om goed voor Marcel te zorgen. Zij doen dat met veel plezier en ik ben hen daar heel dankbaar voor. Zij vonden dan ook dat een *marcelleke* van de KoffieQueen zeer toepasselijk was. Blijkbaar gaat het gerucht dat ik sfeerbeheer zou hebben overgenomen (*lacht*). Ik vind het in ieder geval schitterend om hen zo vrolijk te zien in hun *marcelleke*. Dat maakt mij blij.” (*HD*)

TAZ-JARGON AFLEVERING 4

Nieuw in de *TAZette*: een rubriek waarbij we u, altruïstisch als we zijn, graag helpen om de woordenschat te verwerven waarmee vooral theaterwetenschappers (ja, u daar!) graag uitpakken om hun medemens te intimideren.

7. Vandaag stellen wij u de beladen term *engagement* voor. Die wordt doorgaans gebruikt om gesprekken tussen theaterliefhebbers van pit te voorzien. Zeg bij een volgende cultureel geïnspireerde woordenwisseling op café niet: ‘Ik snapte werkelijk geen hol van die voorstelling’. Zeg: ‘Deze voorstelling lijkt mij van weinig engagement ten opzichte van de bredere sociale context te getuigen’. Sommige deelnemers aan het gesprek zullen dit bevestigen, anderen zullen dit hoofdschuddend ontkennen. Verdeel en heers. (*HD*)

FLATLAND & WHOLEHEARTED

RECENSIE MOR SHANI

De Israëlische choreograaf Mor Shani was met twee voorstellingen te gast op TAZ. *Flatland* en *Wholehearted* speelden in de *white cube* van Mu.ZEE, met het publiek knus bij elkaar. De voorstellingen zijn twee zijden van eenzelfde medaille die afwisselend hard en zacht glinstert. Mor Shani verbeeldt de tedere én de heftige kant van homo-erotiek en doet dat door lichamen en tekst naast elkaar te plaatsen.

In *Flatland* wordt een tekst over het brein live uitgesproken. De inhoud, over de tegenpolen van de linker- en rechterhersenhelft, hadden we al eens eerder gehoord bij Sidi Larbi Cherkaoui en kon ons niet blijven boeien. In *Wholehearted* daarentegen is de tekst een even eenvoudig als aandoenlijk kinderfabeltje dat geprojecteerd wordt op de achterwand. Deze voorstelling gaat volgens het programmablaadje over 'het verlangen om uniek te zijn', maar naar ons gevoel toch vooral over de zoektocht naar iemand die net is zoals jezelf: een dubbelganger, een *soulmate*, misschien zelfs Narcissus. De tekst vertelt ook mooi hoe alleen zijn niet hetzelfde is als eenzaam zijn.

Ondertussen gaan de dansers op zoek naar elkaars lichamen. Het is een spel van aantrekken en afstoten waarbij de vele knuffelposes een grote hang naar affectie verraden. De danstaal is licht neurotisch en weinig dansant. De dansers staan onder een intense spanning, waarbij ze al gauw in zweet uitbreken. Mor Shani laat de dansers zich langzaam uitkleden, op een esthetische en weinig opwindende manier, tot ze op hun kwetsbaarst zijn. We vroegen ons in *Wholehearted* af wanneer iemand het meest uniek is: helemaal naakt zodat de lichamelijke verschillen het duidelijkst zijn, of door de expressie van je kleren?

Wholehearted blijft intrigeren en ontroeren, maar het is in *Flatland* dat de hamer het hardst toeslaat. In het begin lijkt deze voorstelling een te experimentele toer op te gaan, maar gaandeweg raak je echt ontroerd door de vele mishandelingen die danser Jan Martens (*vorig jaar ook te gast op TAZ, FT*) moet ondergaan, terwijl hij wel nog steeds blijft hunkeren naar liefde en vriendschap van de anderen.

Het tweeluik *Flatland* en *Wholehearted* zoekt op een trage manier de grenzen met andere disciplines op. Toch blijft het universum van Mor Shani steeds helder en coherent. Goed dat het op het eerste zicht 'moeilijke' werk van Shani, dat tot nu toe vooral in Nederland te zien was, ook de oversteek naar onze contreien maakte. (*FT*)

TELEX

Vandaag is een hoogdag voor Bato Congo. Om 14u houden we het slotdebat op Café Koer en gaan we gaan dieper in op de vraag hoe er kan gewerkt worden aan een beleid voor ontwikkelingssamenwerking waarin cultuur structureel een plaats krijgt. Anna Luyten gaat in debat met Roel Deseyn (CD&V), Bart Tommelein (Open vld), Wouter De Vriendt (Groen), Yamila Idrissi (sp.a), Marc Hendrickx (N-VA), Bogdan Vanden Berghe (11.11.11) en Jan Goossens (KVS). Om 16u trekken we naar het sportstrand, waar Franky Van der Elst de aftrap geeft voor de voetbalinterland tussen het Bato Congo-team en het TAZ-team. Supporteren maar! En door de enorm enthousiaste reacties op hun spontane optredens aan de Kiosk de afgelopen avonden geeft Tout Puissant Mukalo vanavond om 19u een extra optreden geven in de Langestraat, ter hoogte van de Manuscript.

Om 19u delen we de prijzen uit. Iedereen is welkom bij de bekendmaking van niet minder dan vier laureaten, goed voor 2 TAZ-KBC Jongtheaterprijzen, de TAZ-Knack Focus Jongmuziekprijs, en de Elle-prijs voor strafste jong vrouwelijk talent. Om 19u op Café Koer!

Een extraatje buiten de programmering om: Roland Van Campenhout komt vannacht naar Club Terminus om ons te trakteren op echte Boomse blues. Hij brengt bovendien enkele *special guests* mee, waaronder een staatssecretaris met een gitaar ... Het optreden start na *Dansen Drinken Betalen* en Capsule, dus vroeg zal het niet worden ...

Zondag 5 augustus. Dag 11. Jawel, we gaan een dag langer door! In de aanbieding: twee extra voorstellingen van de succesproductie *A l'Attente du Livre d'Or*. De voorstelling op zaterdag is helemaal uitverkocht, maar op zondag zijn er nog enkele kaarten beschikbaar. Voorstellingen om 11u en 17u in de NMBS loods.

Ook Maud Vanhauwaert weet van geen ophouden. Zij houdt zondag een marathonsessie van *Op het eerste zicht*. Van zonsopgang tot zonsondergang vat ze op de zeedijk (ter hoogte van KC Vrijstaat O.) de passanten in woorden. Op het laatste zicht...

Want dan is het echt gedaan. Het was een wondermooie editie. Dank jullie wel, allemaal, en graag tot volgend jaar!

COLOFON

Redactie: Steven Heene, Evelyne Coussens, Margo Van Synghele, Filip Tielens, Hannes Dereere, July Mollin, Koen Aelterman, Simon Vandekerckhove

Fotografen: Phile Deprez, Christophe Brysse, Tom Callemin, Maarten Devillé, Freek Verdonck, Annemie Craeye

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER: LUC MUYLEAERT,
TARTART VZW, JAN DECLERCKSTRAAT 2, 8400 OOSTENDE.